

CAPÍTOL I

ELS PIRATES DE MOMPRACEM

La nit del 20 de desembre del 1849, un huracà violentíssim assolava Mompracem, una illa salvatge, de fama sinistra, refugi de pirates formidables, situada al mar de Malàisia, a pocs centenars de milles de les costes occidentals de Borneo.

A través del cel, empeses per un vent irresistible, corrien com cavalls desbocats, i barrejant-se confusament, negres masses de vapors que de tant en tant deixaven caure sobre els densos boscos de l'illa aiguats furibunds; al mar, també aixecat pel vent, enormes onades xocaven en desordre i rompien amb fúria, confonent els seus brams amb els retrunyys, ara breus i secs, ara interminables, dels trons.

Ni a les cabanes afilerades al fons de la badia de l'illa, ni a les fortificacions que les defensaven, ni als nombrosos vaixells ancorats més enllà dels esculls, ni als boscos, ni sobre la tumultuosa superfície del mar no es veia cap llum; però qui, venint d'orient, hagués mirat amunt, hauria vist, al cim d'un altíssim penyal tallat en vertical sobre el mar, la resplendor de dos punts lluminosos, dues finestres amb una claror intensa.

¿Qui era que vetllava a aquella hora i amb aquell temporal, a l'illa dels pirates sanguinaris?

Entre un laberint de trinxeres esfondrades, terraplens que s'engrunaven, palissades arrencades, gabions rebentats, vora els quals encara es veien armes trencades i ossos humans, es dreçava una cabana immensa i sòlida, adornada al punt més alt amb una gran bandera vermella que tenia un cap de tigre al centre.

En una habitació de l'edifici hi havia llum. Les parets estaven cobertes de pesants teixits vermells, de velluts i brocats de gran valor, però arrugats, estripats i tacats en molts punts, i el terra desapareixia sota una gruixuda capa de catifes de Pèrsia amb centellejos d'or, però també esparracades i brutes.

Al bell mig de la sala hi havia una taula de banús amb incrustacions de mareperla i decorada amb frisos de plata, carregada d'ampolles i de copes del cristall més rar; als racons s'hi dreçaven grans prestatgeries mig trencades, carregades de gerros que vessaven braçalets d'or, arracades, anells, medallons, valuosos ornaments sagrats retorçats o aixafats, perles que sens dubte provenien dels famosos viviers de Ceilan, maragdes, robins i diamants que brillaven com el sol sota els reflexos d'un llum daurat que penjava del sostre.

En un cantó hi havia una otomana amb els serrells arrencats en alguns punts; en un altre, un harmòni de banús amb les teclades malmeses, i, escampats arreu en un desgavell indescriptible, catifes enrotllades, peces de roba esplèndides, quadres que potser havien estat creats per pinzells cèlebres, llums capgirats, ampolles dretes o tombades, copes senceres o trencades, i també carrabines índies decorades amb arabescos, trabucs espanyols, sabres, simitarres, destrals, punyals, pistoles.

En aquella sala decorada d'una manera tan estranya, en una butaca coixa, hi seia un home. Era alt i esvelt, amb una musculatura vigorosa, uns trets enèrgics, masculins, ferotges i d'una bellesa peculiar.

Uns llargs cabells li queien sobre les espatlles; una barba negra com el carbó li emmarcava la cara lleugerament colrada.

Tenia el front ample, enfosquit per dues magnífiques celles que traçaven unes arcades prominents, una boca petita que dei-

xava veure unes dents esmolades com les de les feres i resplendents com perles; dos ulls negríssims, d'una lluosor que fasci-
nava, que cremava, que feia acalar qualsevol altra mirada.

Feia uns quants minuts que seia, amb l'esguard clavat al llum, les mans tancades amb un gest nerviós al voltant de l'ornamentada simitarra, que li penjava d'una llarga faixa de seda vermella cenyida sobre una casaca de vellut blau amb adorns d'or. Un re-
truny formidable, que va sacsejar la cabana fins als fonaments, el va arrencar tot d'una d'aquella immobilitat. Es va tirar enrere els cabells llargs i rinxolats, es va posar bé al cap el turbant decorat amb un diamant esplèndid, gros com una nou, i es va aixecar d'un salt, llançant al seu voltant una mirada que tenia un aire melangiós i amenaçador.

—És mitjanit—va murmurar—. Mitjanit i encara no ha tornat!

Va buidar amb lentitud una copa plena d'un líquid de color ambre i va obrir la porta, va avançar a pas ferm entre les trinxeres que defensaven la cabana i es va aturar a la vora del gran penyal, a la base del qual el mar rugia amb fúria. Es va quedar una estona allà amb els braços plegats, quiet com el penyal on s'estava, aspirant amb voluptat les fortes ventades de tempesta i observant el mar agitat. Després va recular a pas lent, va tornar a entrar a la cabana i es va quedar parat davant l'harmònim.

—Quin contrast! —va exclamar—. A fora l'huracà, i aquí jo! ¿Quin dels dos és més formidable?

Va passar els dits pel teclat, emetent uns sons rapidíssims que tenien alguna cosa d'estrany, de salvatge, i després els va alentir fins que els sons es van apagar entre el retruny dels trons i els xiulets del vent.

Tot d'una, amb un gest brusc, va girar el cap vers la porta que havia deixat entreoberta. Es va quedar un moment escoltant, en-

corbat endavant, parant l'orella; després va sortir d'una revolada i va córrer fins a la vora del penyal.

A la fugaç claror d'un llamp va veure que un petit vaixell, amb les veles gairebé plegades del tot, entrava a la badia i es perdia de vista entre les naus ancorades. El nostre home es va acostar als llavis un xiulet d'or i va emetre tres notes estridents; al cap d'un instant li va respondre un xiulet agut.

—És ell! —va murmurar, tot emocionat—. Ja era hora!

Cinc minuts després, un ésser humà embolcallat amb una gran capa amarada d'aigua es presentava davant la cabana.

—Yáñez! —va exclamar l'home del turbant, llançant-li els braços al coll.

—Sandokan! —va respondre el nouvingut, amb un accent estranger d'allò més marcat—. Brr! Quina nit més infernal, germà!

—Vine!

Van travessar a pas ràpid les trinxeres, van entrar a l'habitació il·luminada i en van tancar la porta.

En Sandokan va omplir dues copes i en va donar una a l'estranger, que s'havia tret la capa i la carrabina que duia en bandolera, i li va dir en un to quasi afectuós:

—Beu, estimat Yáñez.

—A la teva salut, Sandokan.

—A la teva.

Van buidar les copes i es van asseure a la taula.

El nouvingut era un home d'uns trenta-tres o trenta-quatre anys, és a dir, una mica més gran que el seu company. Era d'alçada mitjana, molt robust, amb la pell blanca com la llet, els trets regulars, els ulls grisos, astuts, uns llavis burletes i prims que denotaven una voluntat de ferro. Quedava clar a primera vista que, tot i ser europeu, devia pertànyer a alguna raça meridional.

—I doncs, Yáñez —va preguntar en Sandokan amb una certa emoció—, ¿l'has vista, la noia dels cabells d'or?

—No, però sé tot el que volies saber.

—¿No has anat a Labuan?

—Sí, però, com comprendràs, en aquelles costes vigilades pels creuers anglesos es fa difícil que gent de la nostra mena hi desembarqui.

—Parla'm de la noia. ¿Qui és?

—Et diré que és un ésser meravellosament bell, prou bell per embriuar el pirata més formidable.

—Ah! —va exclamar en Sandokan.

—M'han dit que té els cabells rossos com l'or, els ulls més blaus que el mar, la pell blanca com l'alabastre. Sé que l'Alamba, un dels nostres pirates més ferotges, la va veure passejar un vespre pels boscos de l'illa i va quedar tan impressionat per aquella bellesa que va fer parar la nau per contemplar-la millor, tot i el risc de fer-se massacrar pels creuers anglesos.

—Però ¿a qui pertany?

—Hi ha qui diu que és la filla d'un colon; d'altres, que d'un lord, i encara hi ha qui diu que és parenta ni més ni menys que del governador de Labuan.

—Estranya criatura —va murmurar en Sandokan, prement-se el front amb les mans.

—¿Així doncs...? —va preguntar en Yáñez.

El pirata no va respondre. Una emoció punyent l'havia fet aixecar de cop, se n'havia anat davant l'harmònim i passava els dits per les tecles.

En Yáñez es va limitar a somriure, va agafar una vella mandola del clau on penjava i en va començar a gratar les cordes, dient:

—Molt bé! Toquem una mica de música.

Però, tot just encetada una arieta portuguesa, va veure que en Sandokan s'acostava bruscament a la taula i hi picava tan fort de mans que una mica més i la plega.

Ja no era l'home d'abans: tenia el front tenebrosament arrugat, els ulls li llançaven fosques espurnes; entre els llavis estrets se li veien les dents, serrades de ràbia; els membres li tremolaven. En aquell moment era el formidable cap dels ferotges pirates de Mompracem, era l'home que des de feia deu anys ensangonava les costes de Malàisia, l'home que havia lliurat batalles terribles pertot arreu, un home d'una audàcia tan extraordinària i un coratge tan indòmit que s'havia guanyat el sobrenom de Tigre de Malàisia.

—Yáñez! —va exclamar en un to de veu que ja no tenia res d'humà—. ¿Què hi fan, els anglesos, a Labuan?

—Es fortifiquen —va respondre tranquil·lament l'europeu.

—¿Que potser tramen alguna cosa contra mi?

—Em sembla que sí.

—Ah! ¿Et sembla que sí? Pobres d'ells, si gosen aixecar un dit contra la meva Mompracem! Dignes-los que provin de desafiar els pirates en els seus refugis! El Tigre els destrossarà del primer a l'últim i es beurà la sang de tots ells. Explica'm què diuen de mi.

—Diuen que és l'hora d'anorrear aquest pirata tan audaç.

—¿I m'odien molt?

—T'odien tant que per penjar-te estarien disposats a perdre totes les seves naus.

—Ah!

—¿Que potser en dubtes? Germà, fa molts anys que cada vegada les fas més grosses. Per totes les costes hi ha rastres de les

teves incursions; has atacat i saquejat tots els pobles i totes les ciutats; tots els forts holandesos, espanyols i anglesos han rebut les teves bales, i el fons del mar és ple de naus enfonsades per tu.

—És cert, però ¿qui en té la culpa? ¿Que potser no han estat inexorables amb mi, els homes de raça blanca? ¿Que potser no em van destronar amb l'excusa que m'estava tornant massa poderós? ¿Que potser no van assassinar la meva mare, els meus germans i les meves germanes per destruir la meva descendència? ¿Quin mal els havia fet, jo, a ells? La raça blanca no havia tingut mai cap motiu de queixa respecte a mi, i malgrat tot em va voler aniquilar. Ara jo els odio, siguin espanyols, holandesos, anglesos o els teus compatriotes portuguesos; els detesto, i la meva venjança contra ells serà terrible; ho vaig jurar pels cadàvers de la meva família, i mantindré el jurament!

»Però, si he estat despietat amb els meus enemics, espero que s'alci alguna veu per dir que de vegades he estat generós.

—No una, sinó més aviat cent o mil veus poden dir ben clar que amb els dèbils has estat massa generós i tot —va dir en Yáñez—. Poden dir-ho totes les dones que han caigut a les teves mans i que tu has portat, corrent el risc que els creuers t'enfonsessin la nau, als ports dels homes blancs; ho poden dir les febles tribus que has defensat dels saquejos dels prepotents, els pobres mariners que les tempestes han deixat sense vaixell i que tu has salvat de les onades i has cobert de regals, i cent, i mil persones més que sempre recordaran els teus favors, Sandokan.

»Però ara digues, germà: ¿on vols anar a parar?

El Tigre de Malàisia no va respondre. S'havia posat a passejar per la sala amb els braços plegats i el cap abaixat sobre el pit.

¿En què pensava, aquell home formidable? Tot i que feia molt de temps que el coneixia, el portuguès Yáñez no ho podia endevinar.

—Sandokan —va dir passats uns quants minuts—. ¿En què penses?

El Tigre es va quedar quiet, mirant-lo de fit a fit, però va continuar sense respondre.

—¿Tens algun pensament que et turmenta? —va afegir en Yáñez—. I ara! Si sembla que t'amoïnis perquè els anglesos t'odien profundament!

També ara, el pirata es va quedar callat.

El portuguès es va aixecar, va encendre un cigarret i va fer cap a una porta amagada a la tapisseria, dient:

—Bona nit, germà.

En sentir aquelles paraules, en Sandokan es va deixondir i, aturant el portuguès amb un gest, va dir:

—Quatre paraules, Yáñez.

—Parla, doncs.

—¿Saps que vull anar a Labuan?

—Tu!... A Labuan!...

—¿Per què et sorprèn tant?

—Perquè ets massa audaç, i series capaç de fer alguna bogeria al refugi dels teus enemics més aferrissats.

En Sandokan se'l va mirar amb uns ulls que llançaven flames i va emetre una mena de rugit sord.

—Germà —va continuar el portuguès—, no temptis massa la sort. Estigues en guàrdia! La cèlebre Anglaterra ha posat els ulls en la nostra Mompracem, i potser només espera la teva mort per abraonar-se sobre els teus cadells i destruir-los. Estigues en guàrdia, perquè he vist com solcava les nostres aigües un creuer

carregat de canons i ple fins dalt d'homes armats: un lleó que no fa altra cosa que esperar una presa.

—Però toparà amb el Tigre! —va exclamar en Sandokan, estrenyent els punys i estremint-se de cap a peus.

—Sí, toparà amb el Tigre i potser morirà en el combat, però el seu crit de mort arribarà fins a les costes de Labuan i en vindran més a atacar-te. Moriran molts lleons, perquè tu ets fort i terrible, però el Tigre també morirà!

—Jo!...

En Sandokan havia fet un salt endavant, amb els braços contractats de fúria, els ulls encesos, els punys estrets com si brandessin armes. Però només va ser un instant. Després va seure a la taula, va buidar d'una sola tirada un vas que encara era ple i va dir amb una veu perfectament tranquil·la:

—Tens raó, Yáñez; però, de totes maneres, demà aniré a Labuan. Una força irresistible m'empeny cap a aquelles costes, i una veu em xiuxiueja que he de veure la noia dels cabells d'or, que he de...

—Sandokan!

—Silenci, germà: anem a dormir.